Muzică romantică

(Grigore Constantinescu – 12 august 2012)

Impresionant, prin semnificație și realizare, este proiectul celui de al patrulea concert oferit de festivalul de vară e desfășoară în fiecare seară de miercuri la Ateneul Român.

Revenit în țară la invitația asociației Lanto Communication, violonistul Liviu Prunaru, a oferit publicului un program realizat sub arcada generică „...și invitații săi”. Ar fi putut să gândească derularea muzicală în formula de recital, ceea ce oricum interesa auditorii. Preferința pentru ceva mai puțin obișnuit atrage atenția pe două planuri – muzica ascultată și interpreții aleși. Se justifică astfel aserțiunea cuvântului introductiv rostit de violoncelistul Marin Cazacu, care considera că el ar fi, din cei nouă interpreți, singurul... localnic. Un ansamblu alcătuit din muzicieni români de „răspândire internațională și națională” a susținut dialogul cu publicul bucureștean. Enumerarea ne convinge: Valentina Prunaru și Liviu Prunaru, violoniști – Olanda, Maruxa Llorente, pian și Cristian Ifrim, violă – Spania, Dorin Marc, contrabas – Germania, Cristian Andriș, viola – Elveția, Rafael Butaru – Cluj, Roxana Oprea – Târgu Mureș, ambii la primul pupitru în Orchestra Română de Tineret. Neîndoios, după opinia celor care doresc să cânte muzică de cameră pentru ansambluri mari, calitatea de performanță condiționează execuția, reunirea tuturor într-un program fiind garantată de experiența individuală a fiecăruia. Ceea ce am ascultat nu avea cum să reprezinte rezultatul unei perioade de repetiții de asamblare, ci rodul consensului virtuoz apropiat de susținerea concertului, privind unitatea întregului discurs, sunetul, frazarea, structurarea replicilor, ritmica, arhitectonica formei și soliditatea tempourilor.

Ce s-a ales pentru acest concert? Liviu Prunaru a propus, partenerii săi de pretutindeni au acceptat, să se prezinte muzică romantică. În primă audiție românească, **Octetul în si bemol major** de Max Bruch și-a cucerit ascultătorii prin generozitatea tematicii, fantezia atrăgătoare a discursului accesibil, cu o factură camerală abil orchestrată, capabilă să valorifice componentele unui ansamblu de coarde concertant. Sub dominanta violonisticii lui Liviu Prunaru, de un lirism uneori eroic în expresie, fiecare componentă se remarcă, fie cea a violelor, cu nuanță coloristică vocală, fie contrabasul, ca resoneur, fie impulsiv romantică la violoncel. De-a lungul muzicii acestui octet, recunoaștem latura expresiv-stilistică meridională a muzicii austro-germane, în care, fără a fi un epigon, Max Bruch se învecinează cu Brahms sau Schumann, în pagini poetice emoționante, valorificate prin alternanțele de grup cu solourile.

Mai cunoscut prin factura ce apropie muzica de cameră cu cea simfonică, **Cvintetul cu pian nr.2 op.31 în la major** de Antonin Dvořak a continuat interesul capodoperei de gen audiate anterior, semnate de Schumann. Diversitatea complementară a secțiunilor ce alcătuiesc această operă camerală corespunde facturii mozaicate la care colaborează comentariul pianistic ce incită în replici viorile, viola și violoncelul, obținând astfel rezultatul dorit al unei conversații sonore.

Binomul cameral romantic a avut succesul scontat exact datorită valorii proiectului inițial. Cel ce câștigă este desigur amatorul de eveniment muzical, cel care poate recunoaște momentul „magic”, în arta muzicienilor veniți, sub cupola Ateneului Român, să ne dăruiască prinosul măiestriei lor.